PÎRCĂLAB PLEACĂ ÎN FRANȚA CU... GÎNDUL LA ECHIPA NAȚIONALĂ !

Un nume marcant în fotbalul nostru, Ion Pîrcălab, nu mai are nevoie de nici o prezentare. Știrea anunțată acum cîteva zile că „Săgeata Carpaților" va pleca în Franța a fost primită cu regrete, dar și cu satisfacție de către numeroșii lui admiratori. Cu regrete pentru că de-acum înainte nu vor mai putea urmări sarabanda driblingurilor sale irezistibile, urmate de centrările deseori ca la carte, cu satisfacție pentru că — în ciuda celor care s-au grăbit să-l declare un „jucător terminat" — idolul lor se bucură încă de o mare apreciere pe continent.

Intîlnindu-l pe culoarele federației de fotbal, unde venise să-și definitiveze ultimele formalități înainte de plecare, nu am scăpat ocazia de a-i lua un interviu.

— Așadar, ne părăsești. Ce te-a determinat să iei această hotărîre ?

— *Oferta clubului din Nîmes a constituit pentru mine o mare cinste. Știu că nu va fi de loc ușor. Cred, însă, că sînt capabil să fac față. Apoi, faptul că îl voi avea lîngă mine, în echipă, pe Florică Voinea — o veche dorință a mea, nerealizată pînă acum — m-a făcut să nu ezit prea mult la semnarea contractului. Și, mai e ceva. Cred că fotbalul francez este acela care îmi convine cel mai mult. Fără angajament fizic total, ca în campionatele din R. F. a Germaniei, Italia sau Anglia, elegant, bazat pe tehnicitate.*

— Ce știi despre noua ta echipă ?

— *Știu doar că anul trecut a terminat pe locul 8. Dar, în acest an, cu noi, conducerea clubului speră să revină pe primul plan al campionatului. Și-mi place să cred că nu s-a înșelat. Mi s-a spus că se țintește locul 5. Ambiția mea și a lui Florică este, însă, de a prinde un loc pe podium...*

— Să sperăm că zeița Fortuna îți va surîde, cu toate că în ultimii doi ani ea n-a fost de loc amabilă cu fosta ta echipă. Dar, apropo, cum explici comportarea formației dinamoviste din ultima vreme ?

— *În această perioadă noi nu am format niciodată o echipă. Mereu, 3—4 dintre noi n-au jucat serios. Or, astăzi, dacă unul singur din cei 11 nu e în apele lui, totul se poate nărui ca un castel de nisip.*

— Cît vei sta la Nîmes și cu ce dorință pleci ?

— *Doi ani, atît cît prevede contractul. Cît despre dorințe, am trei. Să joc bine și să-i fac pe ziariștii francezi să scrie — cu toții — frumos despre fotbalul nostru ; să termin facultatea (sînt în anul IV la I.E.F.S., la cursurile fără frecvență) și, în sfîrșit, poate cea mai arzătoare dorință : să-l „oblig" pe nea Angelo să mă selecționeze pentru meciurile din „Cupa Europei". Nu-i așa că ar fi frumos ?*

— Și după doi ani îți vei pune ghetele în cui ?

— *Nici nu vreau să mă gîndesc la așa ceva. Dacă Dinamo va mai avea nevoie de mine, voi reveni să joc. Și vă promit că o să fac totul ca să se întîmple așa...*

— Îți dorim mult succes !

Dan VLAD





CE-I NOU ÎN TABĂRA DINAMOVIȘTILOR BĂCĂUANI

După o scurtă perioadă de vacanță petrecută la mare, dinamoviștii băcăuani vor urca spre mijlocul acestei săptămîni la Poiana Brașov, unde vor rămîne pînă în jurul datei de 22 august. Aici, ei își vor relua și pregătirile în vederea noului campionat, urmînd să susțină în intervalul menționat trei partide de verificare, în compania echipelor Tractorul, Metrom și Steagul roșu, toate din Brașov.

În lotul băcăuan au survenit și — probabil — vor mai surveni unele modificări. Conducerea clubului, manifestînd înțelegere în cazul jucătorului **Vasile Panait**, i-a acordat acestuia — necondiționat — dezlegare (se pare că el va opta pentru Oțelul Galați).

Printre noii legitimați la Dinamo Bacău figurează **Vasile Constantin** (venit de la Metalul Tr. Severin) și **Ion Constantin** (de la Flacăra Moreni), ambii însă cu carantină de un an, precum și **Nicolae Florea** (de la Celuloza Călărași) și **Dumitru Bizbac** (de la Textila Botoșani).

În lotul de tineret vor fi promovați cîțiva juniori talentați, din pepinieră proprie, printre care Matei Ghica (fiul fostului antrenor băcăuan Ghica).

Discuție de vacanță

FARUL ARE PRETENȚII

Cosmoc nu este ceea ce am putea numi un „antrenor publicitar" — limbajul său fiind, îndeobște, cel al faptelor. Și cum „faptele" Farului din această vară au încurcat foarte multe socoteli, stîrnind destulă uimire și reanimînd un final de campionat topit de arșiță (și cea de la noi, și cea de la Guadalajara...), ne-am gîndit să atacăm cu antrenorul Cosmoc mai multe capitole de fotbal decît se obișnuiește într-o discuție de vacanță.

★

Prima întrebare pusă a fost, poate, cea mai „dură" : *învingînd cele trei mari bucureștene — pe două din ele chiar în Capitală — ați tras concluzia că fruntașele fotbalului nostru au decăzut, sau sînteți de părere că Farul s-a ridicat la nivelul lor, depășindu-le chiar ?*

— Rugîndu-vă să nu mi-o luați ca o lipsă de modestie, răspunsul meu este că am tras concluzia că în campionatul nostru orice echipă poate fi învinsă.

— *De Farul ?*

— Chiar și de Farul, dacă aplică cîte ceva din lecțiile marelui fotbal, servite, de pildă, de această echipă a armoniei care este Brazilia.

— *Prima întrebare pe care o cere răspunsul dv. este : credeți că ați aplicat ceva din lecțiile braziliene ? A doua întrebare : ce anume ?*

— Sînt sigur că am aplicat cîte ceva din cele văzute în jocul campionilor mondiali, primul „împrumut" vizînd răbdarea și o sporită atenție în circulația mingii. Văzîndu-i pe temperamentalii brazilieni cu cîtă disciplină și meticulozitate — și calm — își țeseau circulația balonului, mi-am dat seama că aici este noul lor mare atu. Și am încercat și eu cu băieții mei să imit ceea ce pot din demonstrația campionilor. Am izbutit, cred, să realizăm o circulație care se apropie de rigorile handbalului (în fazele din fața semicercului), urmărind fisura în apărarea adversarului și angajarea în acea fisură a unui atacant de-al nostru.

— *Se poate, deci, spune că ați renunțat la teza angajamentului fizic total, la mare cinste și aplicată în mod exclusivist în toată istoria existenței Farului ?*

— Da. Farul nu mai joacă doar în forță, căutînd să-și îngenuncheze adversarul prin năvălirea asupra lui. De altfel, victoriile din deplasare confirmă și ele noua orientare, pe teren străin trebuind neapărat să arăți că știi mai mult decît adversarul pentru a-l învinge.

— *Circulația net superioară a balonului ar fi marele secret al Farului din această vară ?*

— Primul, în orice caz. Lui i se adaugă o rezolvare în proporție mai mare a problemei sarcinilor duble și ar mai fi un argument sentimental...

— *Secundar sau de esență ?*

— De esență, surprinzător poate pentru mulți, gîndindu-se că vorbesc de un argument sentimental la Farul, echipă recunoscută pentru acumulările sale de la alte cluburi. Ei bine, între băieții acestei echipe s-au cimentat, în sfîrșit, relații sufletești foarte puternice. Din respectul lor și din grija de a nu deregla aceste relații, nu vom aduce la Farul — pentru noul campionat — nume mari, vedete cu pretenții. Nu vrem să dărîmăm ceva clădit foarte greu...

— *Trecînd la o sferă mai largă, cum credeți că se poate depăși impasul — poate nu numai aparent — în care se află fotbalul nostru, situat oarecum la răscruce după performanța reușită în Mexic ?*

— Sînt convins că numai întărirea hotărîtă a cluburilor poate pulsa o viață nouă în fotbalul românesc. Nu ne putem mulțumi cu o singură echipă de valoare, chiar națională. Și pentru a nu vorbi doar la general, aș vrea să vă spun că aici, la Constanța, cu un stadion pentru nocturne, cu... marea și miile de turiști care ne vizitează, ar putea să înflorească un adevărat club experimental, beneficiarul unor condiții proprii mult superioare celor de la Pitești, de exemplu.

— *Revenind în încheiere la o sferă de interes imediat pentru simpatizanții echipei Farul, v-aș întreba : ce vă propuneți în viitorul campionat ?*

— În ediția trecută, proiectele Farului vizau ocuparea unuia din locurile cuprinse între treptele 5—8. Acum, urcăm speranțele de la locul 5 în sus.

— *În sus, pînă unde ?*

— Pînă în vîrf, pînă la titlu, dacă se poate, deși Steaua este principala mea favorită, pentru tinerețea ei, iar Dinamo rămîne echipa cu numele cele mai „grele". Noi, însă, sîntem hotărîți să nu încercăm marea doar cu degetul...

Marius POPESCU

BULETINUL TRANSFERĂRILOR

La Federația română de fotbal au fost depuse, printre altele, următoarele cereri de transfer :

D. și S. Mocanu **(ambii de la Dinamo București), pentru „U" Cluj ;** Atodiresei, Dobai, G. Czako și Moț **(toți de la U.T.A.), pentru Vagonul Arad ;** Țană și C. Mateescu **(ambii de la Universitatea Craiova), pentru Electroputere Craiova ;** Hădăreanu **(C.F.R. Cluj)** și Harșani **(Crișul Oradea) — ambii pentru Olimpia Oradea ;** Arnăut și Copăceanu **(ambii de la C.S.M. Reșița)** și Brindescu **(U.T.A.) — toți pentru Politehnica Timișoara.**

FOTBALUL OLANDEZ LA EL ACASĂ

Oaspete al Amsterdamului, în zile de mai, asistam, spectator interesat, la efluviile de entuziasm local pentru victoria lui Feijenoord, proaspăta laureată a „Cupei campionilor europeni". Evenimentul avea loc chiar în momentul în care 16 echipe naționale se pregăteau pentru marea bătălie finală din Mexic. Printre acestea nu figura echipa Olandei, echipa țării care în ultimii ani a dat fotbalului european, dacă nu chiar celui mondial, două formații de mare valoare ca Ajax și Feijenoord. Nostalgia și regretul pentru absența din Mexic erau atît de mari, încît revistele „Sportwereld" și „Voetbal" nu au ezitat să publice suplimente speciale, colorate, închinate „Mundialului". Dar Olanda nu era acolo. Care să fie explicația ?

După opinii autohtone, în fotbalul olandez cluburile sînt mai bine organizate decît echipa națională și această constatare nu rămîne fără consecințe. Antrenorii federali, nici Georg Kessler, cel dinainte, nici cel de acum, de origine iugoslavă, Fahdronc, nu pot asigura o selecție națională normală pentru că — ni se spune — *„jucătorii buni sînt prea scumpi în Olanda"*. Ei cîștigă, firește, foarte bine la bogatele cluburi din care fac parte și le e frică de orice accidentare care ar putea interveni sub culorile naționale și care i-ar priva de primele de joc de la club. Se dă chiar ca exemplu cazul lui Groot, de la Ajax Amsterdam, excelent jucător, care, fiind accidentat într-un meci internațional la Varșovia, nu mai poate apărea de loc în echipa de club. Așadar, — cu această ciudată și de loc patriotică mentalitate — jucătorul olandez se silește să evolueze bine pînă la selecție, adică atît cît îi ajunge pentru a-și crea publicitatea și faima, pe urmă renunță la tricoul național sub diverse pretexte.

★

Pentru a vedea mai de aproape fotbalul olandez, am pășit cu venerație — într-o duminică de campionat — pe treptele de beton și prin schelăria de oțel a stadionului care a găzduit în 1928 Jocurile Olimpice de la Amsterdam. Jucau două echipe de la mijlocul clasamentului diviziei A, dacă nu chiar de la periferia lui, în orice caz una, cea locală, DWS, fostă glorie a soccerului olandez, se zbătea furibund să scape de retrogradare. După-amiaza era însorită și calmă, dar în tribune — uriașe, de dimensiuni olimpice, amplificate poate de turnantele înclinate ale velodromului din incintă — nu s-au așezat mai mult de două mii de spectatori (și meciurile nu se televizează!). Prima impresie pe care ne-a lăsat-o publicul a fost aceea a unei medii de vîrstă concordantă cu tradiția cluburilor, nu cu viitorul lor. Tineretul, în general, lipsea.

Tehnic se joacă bine. Din maniera anglo-saxonă s-a preluat cu precădere pasa lungă la firul ierbii și tendința de a face mingea să alerge, ceea ce lasă pe jucători destul de proaspeți și după 90 de minute. Spiritul ofensiv este axat pe combinații simple, mentalitate care elimină *ab initio* apărarea aglomerată sau jocul de așteptare. Extremele fac curse lungi și se repliază adesea spre centru, iar uneori sînt înlocuite în atac cu fundașii ofensivi, rapizi și puternici. În schimb, n-am văzut constructori geniali la mijlocul terenului. Driblerii sînt rari (cel mai adesea jucători străini, angajați în mai toate echipele).

> ● *Feijenoord Rotterdam — vedeta anului în Olanda* ● *Cluburile, mai tari decît echipa națională...* ● *În port, sirenele anunță victoriile echipei* ● *Antrenorul Happel își prezintă elevii*

★

Ajax nu joacă pe stadionul olimpic decît rar, cînd are nevoie de instalația de reflectoare, pentru o nocturnă; altfel, are, la Amsterdam, propriul său stadion, Feijenoord, de asemenea, la Rotterdam, în chiar cartierul de la care și-a luat numele.

★

Acum, pentru că e la modă și pentru că a reușit acolo unde Ajax a eșuat (anul trecut în finală, la Madrid), Feijenoord este considerat cel mai mare și cel mai puternic club olandez (de altfel, acestea două sînt singurele cluburi declarate profesioniste din Olanda). Clubul din Rotterdam (înființat în 1908) posedă stadionul cel mai mare și publicul cel mai fidel. În port, remorcherele vestesc cu sirenele victoriile echipei, iar șeful gării din cartierul portuar și-a tuns arbuștii de lîngă peron în formă de F. În momentul apariției echipei pe teren, suporterii intonează imnul clubului, un fel de marș cadențat.

Antrenorul austriac Ernst Happel are la dispoziție un lot care, fără a fi formidabil, a reușit să iște din coeziune o adevărată și redutabilă echipă. Ceea ce e Cruyff pentru Ajax, este aici Moulijn, o avere națională care a fost păstrată, concentrată pe loc și valorificată. La 33 de ani, extrema stîngă *Coen Moulijn* este încă asemuit cu englezul Matthews și cu spaniolul Gento. Lîngă el forța ofensivă a echipei se bazează pe jucătorul foarte complet care este *Van Haneghem* și pe percutantul suedez *Kindvall* (prezent în echipa sa națională la Puebla și Toluca), golgeterul echipei, dar abia al treilea în clasamentul olandez. Defensiva este asigurată de un libero *(Laseroms)*, susținut de un fundaș central *(Renus Israël)* care este în același timp căpitanul echipei și pe care presa olandeză l-a desemnat cel mai bun jucător al sezonului 1969—1970. Fundașii laterali *Haak* și mai ales *Van Duivenbode* (fost la Ajax) sînt capabili să se avînte în atac, dar să se și replieze repede. Mai slab este acoperit mijlocul terenului, în ciuda prezenței aci a celui de-al doilea jucător străin, austriacul *Hasil* (de altfel, excelent șuter ; el execută adesea penalty-urile echipei).

★

Feijenoord este neîndoios vedeta anului în Olanda. De această împrejurare a știut să profite concurenta Ajax din Amsterdam care, în umbra focurilor de artificii de la Rotterdam, a cîștigat campionatul olandez (cu 3 puncte avans față de Feijenoord) și totodată „Cupa Olandei". Nimeni nu poate avea chiar totul în viață...

(vib.)

PREOCUPARE PRINCIPALĂ LA C. F. R. PAȘCANI: CREȘTEREA TINERILOR

C.F.R. Pașcani, revenită în campionatul diviziei B după un an de activitate în „C", și-a reluat pregătirile la o săptămînă de la terminarea barajului disputat la Brașov. De luni, feroviarii au plecat la Cîmpulung Moldovenesc, unde vor sta pînă la 13 august. În această perioadă, în afara antrenamentelor zilnice, s-a prevăzut și susținerea unor meciuri amicale. Antrenorul Marin Alexandru speră că echipa sa va face jocuri frumoase în campionat și în finalul competiției se va clasa pe un loc onorabil. Antrenorul pășcănenilor are, de asemenea, ca preocupare principală creșterea cîtorva tineri talentați, printre care Gh. Blejușcă și Dominte. În același scop, clubul Rapid București a împrumutat asociației din Pașcani pe Ștraț II, Mărculescu și Andrei.

O inițiativă utilă

În vederea satisfacerii solicitărilor exprimate de simpatizanți și susținători, clubul bucureștean Steaua a confecționat suveniruri sportive, printre care fanioane, brelocuri și insigne. Aceste obiecte pot fi procurate de la sediul membrilor susținători ai clubului Steaua, din Bd. Gh. Gheorghiu—Dej (sub terasa C.C.A.).

MARGINALII LA „DINAMOVIADA" INTERNAȚIONALĂ DE BOX

SUCCES DE PRESTIGIU AL PUGILIȘTILOR ROMÂNI

● Dinamo București, pentru a doua oară pe locul I ● Calistrat Cuțov, cel mai complet pugilist al ediției a XI-a ● Promovarea tineretului, preocupare actuală a antrenorilor Titi Dumitrescu și Eugen Füresz

Timp de aproape o săptămînă, atenția iubitorilor sportului cu mănuși din Capitală a fost polarizată de evoluția celor 68 de pugiliști angajați în apriga întrecere a Dinamoviadei internaționale.

Locul I ocupat de echipa Dinamo din România — grație celor patru medaliați cu aur, trei cu argint și trei cu bronz — în clasamentul pe cluburi, înaintea formației similare din U.R.S.S. (locul II) și Gwardia Polonia (loc III), ilustrează pe deplin poziția actuală a boxului românesc în arena internațională. Afirmăm aceasta, avînd în vedere faptul că în toate cele 7 țări participante cluburile dinamoviste au o pondere însemnată, deținînd constant jumătate sau chiar mai mult din numărul titlurilor naționale. De altfel, prezența unor medaliați olimpici, europeni și balcanici la startul recent încheiatei competiții atestă nivelul și importanța Dinamoviadelor.

Antrenorii Titi Dumitrescu și Eugen Füresz au privit cu mare atenție această întrecere, deși faptul că au alcătuit o echipă cu multe elemente tinere, fără Ion Covaci, Antoniu Vasile sau Ion Monea, lasă impresia că erau siguri de victorie. Unii dintre acești tineri nu erau însă lipsiți de perspective și, oricum, ei nu aveau misiunea de a obține medalii de aur, ci de a se căli în competiții grele. Cei trei componenți ai lotului lărgit de tineret, introduși în formație — Ștefan Boboc, Eugen Gorea și Nicolae Păpălău —, împreună cu Vasile Ivan, Gheorghe Ene și Ion Györffi formează nucleul de perspectivă al formației dinamoviste. Dintre ei, Ștefan Boboc a depășit așteptările, ocupînd locul I, după ce îi întrecuse, rînd pe rînd, pe sovieticul Ghenadie Torgovțev, pe maghiarul Istvan Zubik și pe polonezul Andrej Wnuk, în condiții în care sorții nu l-au favorizat (a evoluat și în preliminarii, pe cînd Wnuk direct în semifinale), iar lipsa zilei de odihnă între semifinale (vineri) și finală (sîmbătă) a constituit un greu obstacol. De acest obstacol nu a putut trece Vasile Ivan, la care se mai adaugă și faptul că după meciul de vineri s-a supus unui regim special, pentru ca dimineața, la cîntarul oficial al finalei, să nu depășească greutatea de 51 kg.

Eugen Gorea, deși a pierdut, a realizat o partidă echilibrată în compania campionului olimpic Valeri Sokolov, iar Nicolae Păpălău a luptat cu sovieticul Anatolie Nikolaev cum rareori a făcut-o, după care a cedat în fața impetuozității adversarului său. Și Gheorghe Ene ni s-a părut mult schimbat în bine, abordînd cu destulă siguranță și atacul în trombă. Înfrîngerea sa se datorează, credem, pauzei competiționale — destul de mare — pe care a avut-o. Ion Györffi a cîștigat o repriză la Witold Stachurski, situat pe locul 4 în clasamentul european publicat de revista poloneză „Boks" (nr. 1/1970). Ceea ce spune ceva...

Din cealaltă categorie de sportivi a echipei, cea a consacraților, fără îndoială, campionul european Calistrat Cuțov rămîne același sportiv de nădejde, neînvins de la Ciudad de Mexico încoace. El s-a detașat și de această dată de toți competitorii, primind și Cupa pentru cel mai complet boxer al actualei ediții. Ceilalți doi medaliați cu aur (Adrian Moraru și campionul balcanic Marin Constantinescu) alcătuiesc un capitol deosebit. Primul, favorizat de juriu în semifinală, s-a revanșat în partida finală, dovedind clarviziune și multă stăpînire de sine, în ciuda celor 19 ani ai săi. Cu Marin Constantinescu s-a petrecut un fenomen invers, el ajungînd în finală doar datorită descoperirii unei erori săvîrșite de arbitrul judecător Elbegdarz (R. P. Mongolă), care-l dăduse învins. În finală, cîștigă prin rănirea germanului Klaus Domack, într-o situație în care învingătorul nu se conturase încă. Cei doi mari învinși, Ion Olteanu — revelația preliminariilor și semifinalelor și decepția finalei — și campionul european Ion Alexe, au și ei circumstanțe. Lipsa zilei de odihnă și-a pus amprenta pe picioarele și brațele lor, astfel că în finală ambii au cedat după numai cîteva minute de luptă. Titi Dumitrescu nu este, însă, îngrijorat, deoarece acum doi ani, în Ungaria, în condiții normale, Ion Alexe trecuse cu ușurință — tot în cadrul Dinamoviadei — de sovieticul Kamo Sarojan, învingătorul său de acum.

Și la oaspeți am remarcat elemente tinere, foarte talentate, oferindu-ni-se astfel unele indicii asupra perspectivelor în ringul internațional. Este un lucru deosebit de important, mai cu seamă acum, cînd am și început să facem calcule pentru „europenele" de la Madrid (1971) și Olimpiada de la München (1972). Sperăm că antrenorii noștri le-au notat numele și caracteristicile, astfel încît vor începe pregătirea instrumentarului tehnic, tactic, fizic și psihologic pentru posibilii noștri adversari.

Succesul reprezentativei dinamoviste a României, care a ocupat pentru a doua oară locul I în istoria celor 11 ediții ale acestei întreceri, reprezintă o prestigioasă performanță, încununare a muncii depuse de antrenorii Titi Dumitrescu și Eugen Füresz. Totodată, ea a fost și un veritabil test, în urma căruia putem trage concluzia că o bună parte din eșalonul fruntaș al boxului românesc se menține pe pozițiile fruntașe cucerite în arena internațională, dîndu-ne îndreptățite speranțe pentru marile întreceri internaționale ce vor veni.

Gheorghe ILIUȚA

REFACEREA ORAȘULUI ȘI A INSTALAȚIILOR SPORTIVE

(Urmare din pag. 1)

ajuns apa. Întîi pînă la gleznă, apoi pînă la brîu, apoi...

★

A doua zi în zori, coborîm în gară. Veritabil șantier, sala centrală e plină cu schele. *Undeva, în dreapta, un afiș scris la repezeală ne anunță că „se lucră sus".* Cam la înălțimea unui om mijlociu, clădirea gării are o dungă galbenă, urîtă, murdară, de parcă o ciupercă uriașă și-ar fi pus în gînd să roadă zidurile din temelii și n-ar fi avut putere decît pentru un metru și jumătate. Pereții coșcoviți marcați de îmbrățișarea ucigătoare a apei. Anunțuri căzute și scorojite. O ladă pentru var, cîțiva geamgii făcîndu-și meseria în plin trotuar printre călătorii care așteaptă sosirea autobuzului pentru centru.

Cineva cere o rindea. *Doi oameni trec printre geamantane, transportînd roabe pline cu cărămizi. Lumea se dă la o parte, cuminte și absentă, de parcă nimic deosebit nu s-ar întîmpla. Reconstrucția a intrat aici — se vede — în însăși firea oamenilor...*

★

În sala de sport a Școlii forestiere apa a atins, la 15 mai, nivelul de un metru, rămînînd „pe poziții" mai bine de două zile. Acum, sala pare nici mai mult nici mai puțin decît o... plajă. Între cele șase panouri de baschet pămîntul e arat. Alături, parchetul de altădată stă rostuit în stive. Inutilizabil.

Profesorul *Viorel Marcheș*, președintele Consiliului județean pentru educație fizică și sport, vorbește încet, cu glas stins, de parcă și-ar chema cuvintele de departe.

— *Era singura noastră sală. O amenajasem dintr-un atelier al Școlii forestiere, și chiar în primăvara asta băgasem aici vreo treizeci de mii de lei. Vopsea, reparații, calorifere.*

— Ce veți face acum ?

— *Ehe, greul a trecut. Cînd am intrat în sală, la 17 mai, mi-a venit să mă iau cu mîinile de cap. Nămolul era de jumătate de metru. Un nămol rău, unsuros, mai ceva ca untura. A doua zi am început munca patriotică. Am adunat cîțiva sportivi și le-am zis, așa, ca de la om la om: „Băieți, la sală e nenorocire. Dacă nu ne grăbim, noroiul mănîncă totul și fetele noastre — a, uitasem să vă spun că echipa de baschet a Sănătății a intrat în divizia A — n-au să aibă unde juca... Cine vrea să dea o mînă de ajutor, să vină direct la sală"*

— Și-au venit mulți?

— *Cum să vă spun, au venit destui. Dar cei mai mulți au pus umărul, în primele zile la refacerea întreprinderilor, la Uzina de apă, la „Unio", la C.E.I.L.... Ați auzit că la C.E.I.L. producția s-a reluat la 3 iunie și că s-au și recuperat 21 de milioane?! E drept, n-au fost numai sătmăreni, au venit să ne ajute zeci de specialiști din întreaga țară dar oricum 21 de milioane reprezintă ceva!*

Mă uit la omul din fața mea. E tînăr, nu-i decît de puțini ani în localitate, dar simte ca sătmărean cu toată ființa, ca și cum pe pămînturile acestea ar fi văzut lumina zilei. Vorbește de ajutorul sosit din restul țării și vocea lui e traversată de o undă de mare mîndrie. În aceeași tonalitate, vorbește despre sprijinul prețios primit din partea organelor locale ale puterii de stat, despre fondurile pe care forurile tutelare n-au uitat să le dirijeze, în zile de grea încercare, către mișcarea sportivă.

— *Apoi am curățat sala de nămol. Am desfăcut parchetul bucată cu bucată. Treabă tare migăloasă. Nici nu știu cum am fi scos-o la capăt dacă sportivii noștri — boxerul Crișan, luptătorii Suvec, Pop sau Negrea, ca să dau numai exemplele care-mi vin acum, repede, în minte — nu ne-ar fi ajutat, benevol, zile în șir...*

Se întrerupe. A intrat o fetiță. Întreabă cînd se reiau antrenamentele. Profesorul Marcheș o mîngîie pe păr, cu mînă de tată. Peste cîteva zile — îi spune, și fata iese ca din pușcă.

— Peste cîteva zile?!

— *Sperăm. Ne trebuie 12 metri cubi de scîndură. E mare cerere de lemn în zilele astea, dar vom face rost... Scîndură oarbă avem, amatori să instaleze podeaua se găsesc printre sportivi. Așa că, într-o săptămînă-două trebuie să terminăm cît mai repede, să poată pleca oamenii în concediu. Au nevoie de odihnă după toată încleștarea aceasta...*

Îmi spune că la Consiliu nimeni nu și-a luat concediu, și faptul acesta — pe undeva nu simplu — i se pare normal, firesc. Antrenamentele se desfășoară — continuă el — la baza sportivă a Liceului nr. 2, unde elevii au reamenajat singuri, sub conducerea profesorilor *Ioan Lini* și *Zoltan Feldmeri*, un teren de baschet, unul de volei și pista de atletism.

Îmi întinde un pachet de țigări. Refuz. Își alege una, o trece printre degete. O „moaie". Soarele a ajuns sus și trebuie să fie amiază... Gazda se apleacă, ridică un cui ruginit, îl azvîrle într-un colț.

— *Dacă nu erau apele, ne-am fi văzut de treabă. Ar fi mers bine.*

— Și așa ?

Zîmbește. Curat, copilărește, de parcă-ar vrea să zică : „ei, nu mă prinzi..."

— *Așa ? Așa o să fie mai greu. Dar o să fie și mai frumos. Să veniți peste o lună să vedeți sala asta...*

ANCA GROZA ȘI RODICA PETRUICĂ. CAMPIOANE DE INOT LA 14 ANI

(Urmare din pag. 1)

namovistei Lucia Radu. Ea și-a asigurat din primii metri un avantaj substanțial, rezistînd în final atacului Agnetei Șterner. Rezultatele din fișele de concurs sînt destul de slabe, confirmînd slăbiciunile evidente ale craulistelor noastre. *Rezultate tehnice :* 1. *LUCIA RADU* (Dinamo) 2:26,6 — rec. juniori II — campioană națională, 2. Agneta Șterner (Steaua) 2:28,4, 3. Carmen Cehanzuc (Șc. Sp. 2) 2:30,6.

RODICA PETRUICĂ CU UN FINIȘ MAI BUN

Încă din start, cursa de 200 m bras a fetelor promitea o dispută interesantă. Dinamovistele Liliana Burlacu și Anca Georgescu aveau de tranșat o revanșă din proba de „sută" și au ridicat strocul de la primii metri. De la jumătatea întrecerii însă, a intrat în horă și reșițeanca Rodica Petruică. Cu un stil mai economic, eleva prof. Schuster a revenit din urmă și s-a instalat la conducere. Pe ultimii 50 de metri, lupta a fost aprigă. Reșițeanca (14 ani) a păstrat un avantaj minim, reușind să devină pentru prima oară campioană națională de senioare. *Rezultate tehnice :* 1. *RODICA PETRUICĂ* (Șc. Sp. Reșița) 2:59,4 — campioană națională, 2. Liliana Burlacu (Din.) 2:59,5, 3. Anca Georgescu (Din.) 3:01,8, 4. Anca Mihăescu (Din.) 3:04,9.

NICI ALMER NU ȘI-A GRADAT EFORTUL

Proaspăt campion al probei de 400 m liber, în care și-a cîștigat biletul de avion pentru „europene", *Eugen Almer* a ținut cu orice preț să cîștige și la 400 m mixt cu un nou record. Tetratlonistul reșițean a plecat însă prea tare pe porțiunea de delfin, a slăbit simțitor la spate și bras, și cu toate eforturile depuse pe lungimile de craul el n-a reușit decît 5:01,1, cifră cu 0,3 sec. mai slabă decît recordul stabilit în primăvară. *Rezultate tehnice :* 1. *E. ALMER* (Olimpia Reșița) 5:01,1 — campion național, 2. D. Naghi (Mureșul) 5:04,8 (r.p.), 3. E. Manolescu (Șc. Sp. 2) 5:17,2 (r.p.).

CRISTINA BALABAN — ANCA GROZA 1—1

Învinsă la 200 m mixt, tînăra dinamovistă Anca Groza și-a luat o binemeritată revanșă pe distanța de 400 m în fața recordmanei naționale. Groza a condus de la început, uneori autoritar chiar, rezistînd eroic pe ultimii metri sprintului dezlănțuit de Cr. Balaban. *Rezultate tehnice :* 1. *ANCA GROZA* (Din.) 5:41,0 — rec. de junioare și copii — campioană națională, 2. Cr. Balaban (Din.) 5:42,2, 3. Dagmar Hluzin (Șc. Sp. Reșița) 5:57,3.

4x100 m liber (b): *STEAUA* 3:53,2, Olimpia Reșița 3:56,9 ; *4x100 m liber* (f): *DINAMO* 4:40,0.

PRONOEXPRES

PREMIILE CONCURSULUI PRONOEXPRES DIN 29 IULIE 1970 :

EXTRAGEREA I : Categ. a II-a : 1 variantă a 93.440 lei ; a III-a : 7,8 a 5.990 lei ; a IV-a : 26,25 a 1.780 lei ; a V-a : 81,05 a 576 lei ; a VI-a : 2.703,05 a 50 lei.

Extragerea a II-a : **A : 2 variante 50% a 18.287 lei și 1 variantă 25% a 9.144 lei ; B : 3,10 a 14.743 lei ; C : 4,80 a 9.525 lei ; D : 39,80 a 500 lei ; E : 477,60 a 100 lei ; F : 6.174,25 a 20 lei.**